

Potřásla hlavou.

„Promiň staré ženě její řeči,“ řekla tiše.

„Jak se Lola jmenovala příjmením?“ chtěla vědět Erika.

„A o jaké době mluvíme? Osmdesátá léta?“

Vivian přikývla.

„Ano, začátek osmdesátých let. A jiné jméno než Lola neví. Rolf se ale tuším zmínil, že dcera měla nějakou přezdívku, zdobnělinu jako Mini, Lillan nebo něco v tom smyslu. Můžu ti ale ukázat fotku. Říkala jsem, že visí u nás na stěně v ložnici?“

Poté co Vivian vyslovila „u nás“, se zarazila a ramena jí poklesla. Na pár vteřin pevně stiskla víčka a pak se napřímila.

„Mám výtisk *Krásného domova* s reportáží z našeho bytu. To byla jedna z mála věcí, ke kterým se mi podařilo Rolfa přinutit. Věděl, kolik času a lásky jsem vynaložila na zařízení bytu, tak na to přistoupil, ačkoliv veškerou takovou publicitu nesnáší. Leží na mém nočním stolku.“

Vivian vešla do chaty a Erika pohlédla na zamlžené moře a nechala myšlenky volně plynout. Na tom, co Vivian vyprávěla, bylo cosi lákavého, cosi, co přimělo spisovatelku v jejím nitru zpozornět. Když znovu zaskřípělo dřevo v podlaze, vzhledla. Vivian vešla na verandu s časopisem v ruce.

„Tady se na tu fotku můžeš podívat.“

Erika si od ní časopis vzala. Na jednom snímku z reportáže pořízeném ve Vivianině a Rolfově ložnici byla na stěně vidět černobílá fotografie. Fotografie byla malá, ale Erika přesto viděla zřetelně krásnou ženu s dlouhými, vlnitými vlasy a dokonalým make-upem. Na sobě měla průsvitnou halenku rozepnutou tak, že byla ve výstřihu vidět vyšívána podprsenka.

Erika se na snímek podívala pozorněji. Cosi na Lole jí přimělo zareagovat. Nyní viděla, že podprsenka má vycpávky.

„Lola byla muž?“ zeptala se.

Vivian pokrčila rameny a posadila se. „Lola byla krásná,“ řekla. „Alespoň podle téhle fotky, která je jediná, co jsem kdy viděla. Rolf ji nazýval *Nevinná*.“

„Takže jméno Lola a že bydlela ve Vasastanu jsou jediné informace, které o ní máš? A že byla se svou dcerou zavražděna?“

„Ano, bohužel. Ale i když o tom Rolf nikdy nemluvil, pochopila jsem, že ho její smrt hluboce zasáhla. Žili jsme spolu skoro dvacet let. To se člověk naučí toho druhého číst. Lola pro něj hodně znamenala.“

„Proč myslíš, že ten snímek nazval *Nevinná*?“

Erika si snímek pečlivě prohlížela. Chuť do psaní se jí vrátila. Tady má příběh, který může objevit. Tak začínaly všechny její knihy. S lidským osudem a Eričinou chutí zjistit, co se stalo, a převyprávět příběh způsobem, který šel až na dřev. Žena s dcerou byly zavražděny a jejich vrah nikdy nebyl hnán k zodpovědnosti. Byla to nespravedlnost, pro jejíž nápravu Erika hodlala udělat cokoliv.

„Nevím,“ odpověděla Vivian a napila se čaje. „Jak jsem řekla, Rolf o té době skoro nic neřekl.“

„Nebylo ti divné proč?“

Vivian se křivě usmála. „Rolf byl náladový. Byl umělec. Kreativní člověk. Naučila jsem se žít s jeho rozmary. Dávno už jsem se přestala ptát. Ale Lola neustále budila moji zvědavost.“

„Tohle mě opravdu moc zajímá. Uvidím, co se mi podaří o ní a okolnostech její smrti zjistit,“ řekla Erika. „Můžu ti zavolat nebo se stavit, kdyby mě ještě něco napadlo? Jak dlouho se tu vlastně zdržíš?“

Žena v protějším křesle náhle vypadala tak drobná. Erika by ji nejraději objala, ale nebyla si jistá, jak by to gesto Vivian přijala.

„Já... já nevím. Pronajali jsme si tenhle dům na měsíc. Tak dlouho tu ale nezůstanu. Musím se ale přece dozvědět, kdy ho dostanu domů...“ Hlas se jí zlomil.

„Máš někoho, kdo by mohl být tady s tebou?“

Vivian pomalu přikývla. „Henning mi volal a nabídl mi, že můžu bydlet několik dnů u něj a Elisabeth na ostrově. Myslím, že si tady sbalím a jejich nabídku přijmu. Dokud se nedozvím víc.“